

ydes et direkte Tilskud til Aarhus Teater. Det er ikke min Opgave at dvæle derved. Jeg nævner det blot i Forbigaaende, idet jeg kan henvise til, at min Partifælle fra Aarhus vil faa Lejlighed til at omtale dette for Aarhus specielle Anliggende, som dog ganske har min Sympati, hvorfor jeg finder Anledning til at nævne det. Jeg skal endelig paa min ærede Partifælles Vegne, det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) — han er forhindret fra at være til Stede ved Mødet i Dag — sige, at naar han ogsaa har sluttet sig til den Tanke, gør han det, fordi han mener, at et Tilskud til Aarhus Teater er fuldt berettiget, da denne Scene derovre med stor Flid og Dygtighed har søgt at røgte Kunstens Krav, og fordi han mener — og han ønskede gerne dette understreget —, at han da ogsaa kunde tænke sig Muligheden af, at man senere hen overfor Scener i Provinserne, der opfyldte de samme Betingelser som Aarhus-Scenen, vilde kunne gøre Regning paa, at Rigsdagen vilde stille sig nogenlunde sympatetisk overfor deres kunstneriske Frembringelser. Han mener, at et saadant Tilskud maaske netop vilde være en Spore til at højne det dramatiske Niveau i Provinserne.

Dette er i Hovedsagen de Betragtninger, jeg finder Anledning til at udtale, og jeg ser, at jeg alligevel ikke har været mere fordringsfuld med Hensyn til Tiden, end at jeg i alt Fald er bleven færdig til Klokkeren fire — saa faa de øvrige Herrer se at klare sig, som de kunne.

Lange: De Herrer, der erindre mine Udtalelser ved denne Sags første Behandling, vilde absolut ikke være i Tvivl om, hvorledes jeg ser paa den nu afgivne Betænkning fra Udvalget. Jeg er absolut ikke tilfreds med den, idet jeg mener, at denne Sag har været behandlet paa en saa karrig Maade, at vi simpelt hen ikke kunne være det bekendt. Jeg mener nemlig, at naar der er givet Tilladelse til at anvende 35,000 Kr. af Teatrets Kapital, saa er det 10,000 Kr. for lidt, og at man derfor burde have fulgt Teaterstyrelsens Forslag. Jeg er blandt dem, der i Virkeligheden mene, at Repræsentanterne for de forskellige Kunstarter ved det kongelige Teater absolut ikke kunne siges at være lønnede i Forhold til, hvorledes der lønnes paa Sekondteatrene. Dette gælder ikke mindst — som jeg udtalte ved første Behandling — Kapellet's Medlemmer. Nu vil man altsaa gaa ned fra 45,000 Kr. til

35,000 Kr., trods det, at man forringer Tantiemen fra 50 pCt. til 35 pCt. Jeg finder, at det er en meget ringe Imødekommen overfor Teaterstyrelsen.

Det ærede Medlem fra Assens (Berntsen), som er Ordfører, er i dette Tilfælde i absolut Modstrid med min Opfattelse. Det ærede Medlem mener, at man skal gaa mere bort fra Operaen og opføre flere Skuespil. Jeg har ikke den Opfattelse, idet jeg mener, at man kan faa god Komædie paa Sekondteatrene her i Byen, men det er en Umulighed paa noget andet Sted at faa saadan Musik, som man faar i Operaen, altsaa ekstra god Musik. Jeg slutter mig til den ærede sidste Taler i hans Betragtning af Musikken. Jeg tillader mig at mene, at Musikken er den Kunst- art, der virker mest opdragende, forældende og, jeg kan gerne sige, dannende, og jeg tror, at jo flere Mennesker man kan faa til at forstaa god Musik, des større Lykke vil det være for Befolkningen. Jeg vil erkende, at det er dyrt at faa Operaer opførte, men paa den anden Side hævder jeg, at hvis man har tilstrækkelig Lejlighed til at faa dem opførte, er Bekostningen betydelig ringere, end der bliver sagt fra Modstandernes Side. Hvis de Herrer ville betragte en Opera som f. Eks. „Maskarade“, der over 25 Gange har været i Stand til at samle fuldt Hus, vilde de kunne forstaa, at det Offer, der er bragt for at faa denne Opera opført, er forholdsvis ringe, naar man tager i Betragtning, hvilken Indtægt Teatret har af, at en Opera opføres saa mange Gange for udsolgt Hus ikke blot til almindelige, men til forhøjede Priser.

Hvad Kapellet angaar, maa jeg, som jeg har udtalt, beklage, at vi ikke have fundet et aabent Øre hos det ærede Udvalg. Hvis man nemlig indskrænker Tilskuddet fra 45,000 Kr. til 35,000 Kr., vil det ikke være muligt for Teaterstyrelsen at kunne give Kapellet det, jeg absolut anser for det ringeste, der kan gives, nemlig 300 Kr.s Paalæg til hvert Medlem. Jeg vil minde om, at disse Kunstnere begynde med en Gage af 1,200 Kr. og ende med 2,400 Kr. om Aaret. Naar man erindrer, at det er en Stab af kunstnerisk uddannede Mænd, der kun gennem en skarp Konkurrence have faaet Ansættelse i Kapellet — naar man erindrer, at de ikke faa noget for alle de Eftermiddagsforestillinger, ved hvilke de medvirke —, naar man erindrer, at de ikke faa nogen Feu og ikke faa nogen Tantieme ud over de 100 Kr., de fik et Aar — og naar man